

[GPS Track](#) [Профил](#) [Карта](#) [Виж в GoogleEarth](#)

Маршрута е част от Ком-Емине.□□□□ Дължина: 91 км.□□□□ Време: 3 дни.□□□□□
Сложност: Средносложен.

Маршрутът покрива карта 6 (от общо 7) от Е-3 Ком-Емине. Представлява 3 прехода между планински проходи. Планината е сравнително ниска, но за разлика от по-източните части, прилича на планина. Върви се предимно по пътища и като се изключи един участък от 15-тина километра, е лесен за преминаване. Преходът го направихме заедно с Емо (DaLuz) от изток на запад, по-удобно ни беше с.Дъскотна като изходна точка.

Ден 1 (Дъскотна-Ришки проход): Тръгнахме от гарата по червената маркировка. Насладихме се на чудни гледки - красиви планински склонове, безкрайни макови полета и крави в гъловете. Интересно ми е, за какво се използва мака - за макови кифли или ... ;-)
Посетихме х.Луда Камчия, работи. Телефон за връзка хижаря не ни даде: "- За какво ви е, хижата работи, идвайте когато ви е удобно."

Тръгнахме към с.Вишна. Някъде е имало разклоняване на маркировката, но сме изпуснали мястото. И като следствие минахме през няколко села южно от билото. Интересно, че и по пътя имаше маркировка, явно има два маркирани маршрута - билен и подбилен. От с.Рупча се качихме отново в планината и на една седловина намерихме къде се разклоняват 2-те маркировки - при разклони 22 и 23. По пътя имаше много чешми. И няколко беседки и заслона. Времето напредваше и си харесахме т.Zaslou.1 да спим.

Ден 2 (Ришки-Върбишки проход): След ранно ставане на бърз темп слязохме до

Ришки проход. Близо до прохода имаше нещо като летовище, където също може да се преспи при походни условия (по старите карти е описано като бивш пионерски лагер). Следвайки маркировката минахме напърно и съкратихме серпентините на пътя. При разклон 56 доста се вбесихме. Според маркировката и знаците пътят минава и на север по асфалта (неизвестно къде), и на запад ... Нещо като "Т" кръстовище. Явно не сме били единствените ядосани, по табелите има дупки от стрелба.

От там започва трудният участък, маркировката е много рехавя, на места направо си липсва. По сравнително добър път се подсича южно връх Малък Дебелец. Пътят продължава през гората и при един завой маркировката изчезва. След доста лутане, справки с карти и GPS-и установихме, че при т.Разклон.58 маркировката продължава през гората. Странна работа ... маркировка има, път или пътека няма. Гадничко. Реално разклон няма, но трябва да се тръгне през гората при голямо дърво с жълто-червена-жълта маркировка. Следва доза див старопланински глиганинг с препятствия (но маркиран!), като отново се излиза на черен път. Много ценна находка по пътя е Voda.13.

Вр.Байряка се заобикаля от север по дърварски пътища, като на едно място (разклон.70) отново изпуснахме маркировката и се наложи да минем 100м напреки по склона, за да я намерим. Продължихме по пътеката, прехвърлихме се от южната страна на билото и при разклон 76 ... нова изненада. Пътят се спуска на юг, маркировката продължава през дива гора на запад. Урааа, хайде на глиганинга! Разбира се, за пореден път маркировката изчезва и след 1 км я намерихме на появил се сякаш от нищото път, успореден на билото (разклон.77). Самият път ... е гъсто обрасъл с капини, малини и други гадни трънаци, май глиганинга беше по-добре. При разклон.79 сложното свършва и отново се излиза на хубав черен път. Спуснахме се в красива долина, до реката има горски дом (заклучен).

След леко изкачване следва малко плато и дълго спускане към Върбишки проход. Времето напредваше (много се забавихме при лутанията около проклетия връх Байряка) и си харесахме една беседка за нощуване.

Ден 3 (Върбишки проход-Котел): След преживяните прекеждия си дадохме повече почивка и тръгнахме по-късно. Наточени за бърз и приятен преход до Котел. Да, ама не. Небето се беше навъсило и 5 минути след тръгване ни заваля дъжд. Обилен, безспирен и доста напоителен. Влязоха в употреба дъждобраните. Фотоапаратите излязоха от употреба, а имаше какво да се снима. Поради дъжда и калта си променихме пътя и не следвахме плътно маркировката. Предпочитахме макадама и асфалта. Спуснахме се до курорт Върбица, който дори и през дъждовната пелена изглеждаше приятно място. До хижа Върбишки проход не отидохме. Тя се намира на около километър южно от курорта и според информацията от I'net-а работи и не била лоша хижа. Но нямахме работа в нея, хей какъв хубав път има на запад. Дори и маркиран. Започна дълго, полегато и приятно изкачване на Котленска планина. По пътя има няколко чешми и 2 заслони. И много красиви гледки. Но нашият проблем беше дъжда. Забили поглед в пътя, по някое време установихме, че маркировка отново няма. Я сме я изпуснали, я наистина няма, няма значение, път в правилната посока има. Билото е гористо, пътят е хубав с леки слизания и изкачвания. Гората беше фантастична, всевъзможни животинки цвъкаха насам-натам, гарги щастливо цвъркаха, въздухът беше изпълнен с аромата на див чесън. Направо романтика. Ама дъждовна и кална.

Стара планина, с. Дъскотна - гр. Котел

Автор: LamiaTriglava

Вторник, 16 Юни 2009г. 19:09ч. - Последна промяна Понеделник, 07 Декември 2009г. 17:19ч.

При разклон.117 излязохме на асфалтов път. Маркиран. Урааа, край на калта! А и дъждът поспря. Намерихме едно подсичане на пътните серпентини, минахме го. И добре се окаляхме. Имаше някакви знаци и маркировка към билото, но след кратка справка с картите се разбра, че и асфалта ще ни заведе Котел. Отсвирихме всякаква маркировка и с бодра крачка замарширувахме към града.

По нататък нищо интересно, може би само разклон.125 - там се събира маркираната пътека и асфалтовия път. Котел е интересен възрожденски град, заслужава си да се разгледа, но малко ни развалиха настроението многобройните табели, рекламиращи казина и игрални зали.

Особености: Въпреки лутаницата около вр.Байряка, маршрутът е приятен за преминаване. Препоръчително е, минаването на маршрута, да не е в горещо време. Всички върхове и коти са свалени от военните карти. На картата асфалтовите пътища са в кафяво, почвените в синьо, пътеките в светло синьо, а там където пътеките са заличени в червено.

{gallery}00152album{/gallery}